

Reservoir escènic nois

Nao Albet i Marcel Borràs presenten "Falsestuff", una "delirant història de lladres i serenos marca Tarantino, però sense deixar de banda la reflexió"

Nao Albet, caracteritzat per a «Falsestuff» | Kiku Piñol

Un espectacle de tres hores, subtítulat en diferents idiomes i definit pel programa del Grec com ?creació híbrida?. Ha arribat alguna d'aquelles companyies internacionals de referència per fer les dues o tres funcions de festival i que el personal del sector qualificarà com el millor que s'hi ha vist? No, és *Falsestuff*, títol adaptat del personatge shakespearà, la darrera dramaturgia, direcció i interpretació de Nao Albet (Barcelona, 1990) i Marcel Borràs (Olot, 1989).

Cada generació té els seus *enfants terribles* escènics. Contemporània de la General Elèctrica i profundament devota de Rodrigo García no puc evitar veure aquesta parella com uns descarats nebots a qui se'ls perdona tot pel seu talent i simpatia. Sembla una mica condescendent sí, igual que la seva habitual actitud escènica i el desafiament que plantegen a l'espectador amb *Falsestuff*, la reflexió sobre l'autenticitat d'una obra d'art, el valor de la còpia i la possibilitat de falsificar obres teatrals. No s'hi posen per poc, en aquest centenari i fecund debat humanístic.

Aquí el més interessant és que es fa des del joc i l'humor, construint una delirant història de lladres i serenos marca Tarantino, però sense deixar de banda la reflexió, que pot ser profunda depenent dels referents de cadascú. A més, cal destacar la vessant més pedagògica del muntatge, mostrar quins han estat i són els referents europeus teatrals contemporàniament parlant de les darreres dècades i dels quals han begut i treballat Albet i Borràs. Així, és fàcil de reconèixer Rodrigo García, Jan Fabre, Romeo Castelluci, Agrupación Señor Serrano o Milo Rau per citar-ne alguns. Una aclucada d'ull al sector professional i als espectadors més exercitats escènica-

recurs molt ben pensat perquè no deixa fora de joc qui no reconegui ningú.

La Sala petita del TNC ha resultat un espai molt ben ajustat i aprofitat per al muntatge en una escenografia base que sembla una fàbrica abandonada, homenatge a la mítica The Factory del rei del pop art Andy Warhol, un lloc d'assaig on es desenvolupen les diferents escenes cadascuna amb estil, il·luminació i utilatge propi, objectes i peces entre les quals també es poden reconèixer altres espectacles del TNC.

Vaig gaudir de principi a fi de la història, que només la van matar perquè s'haurien d'ajustar els *tempos*. Ara bé, fou fàcil enganxar-me a la trajectòria biogràfica del protagonista André Féikiévich i al tiroteig en directe, així com a l'emulació d'un joc de rol, la presentació de teatre documental que deslloriga la trama, o un debat al voltant de la mateixa obra que serveix per separar les dues parts de la representació. Més difícil de passar fou la part de la *commedia dell'arte* o el *western* musical. En conjunt, *Falsetuff* és un espectacle altament recomanable, un exercici de domini de la tècnica on tots els intèrprets s'hi deixen la pell i que ens ha permès veure brillar Jango Edwards.

Ara aquí escriuria una reflexió sobre L'obra d'art en l'era de la reproductibilitat tècnica de Walter Benjamin, *F for Fake* d'Orson Welles i el vàter del Duchamp, però millor que Xavier Albertí el torni a programar en temporada i m'hi emporti els alumnes per reflexionar sobre comunicació de masses i cultura. Després de veure una de les darreres funcions, entrades exhaurides i públic dempeus al final, és el mínim que es mereix la darrera aventura d'aquests "reservoir escènic nois".

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=LCIYYyplitQ>